

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate Iesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 7. Initiatur Sacerdotio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

§. VII. *Initiatur Sacerdotio.*

QVæ ut cuncta sic haberent , tamen cum adhuc divinâ illâ potestate careret , quæ est cum Sacerdotio conjuncta ad animarum utilitates,angebatur animo videlicet,& miro quodam ardore ambiebat, ut ita dicam, Sacerdotium. Non quòd ex sui cognitione ac despicientiâ, non se tali, tantoque honore judicaret indignissimum: sed eâ quasi in pugnâ, charitati proximi concedebat tenuissima illa quam insculptam animo habebat, opinio sui. Equidem illud planè compertum habeo (sic enim illum exclamantem inducit Author ejus Vitæ Gallicus) *me omni ex parte indignissimum esse Sacerdotii decore: ac si nihil aliud respicerem, nunquam de tantæ gradu dignitatis adipiscendo cogitationem suscipere fas mihi esse ducerem: verum, æquumne sit, Domine Deus, idcirco me deesse obsequio, quod tunc liceret summæ tuæ majestati impendere, quod nihil tale promerear? an æquum sit infinitæ tuæ excelsitati obesse humilitatem meam? an non rationem habere me convenit potius eorum quæ tibi debentur,*

debentur, quàm eorum quæ mihi sunt accommo-
da? ac si non possum tibi aptè famulari, nisi
Sacerdotis dignitate auctus; an non in culpâ sim,
si quo honore sim indignus, eum cum tua gloria
jactura defugiam? an verò si deficior dotibus plu-
rimis earum, quæ in Sacerdote Dei vivi requi-
runtur, ac propterea vetor Sacerdotium expetere;
plus isti meæ indignitati tribuam, ab eo me revo-
canti, quàm divinis tuis perfectiõibus, ad illud
optandum impellentibus? an denique quia indi-
gnus ego sum, idcirco desim animarum dignitati,
quarum salutem sempiternam nequeo aliter ac-
curare? Accusent me sanè pravae ambitionis, ca-
lum terraque, si in tam illustri gradu ambiendo,
rationem duco mei: sed si tuæ gloriæ intuitu, salu-
tisque proximi, eò feror; est cur metuam potius, ne
lentior adhuc hic fuerim.

Hæc ergò sequens atque intuens, non
dubitavit, ubicunque se dabat occasio, præ
se ferre Sacerdotii cupiditatem; nec, tam
præclarè sibi conscius, metuebat, ne am-
bitionis insimularetur. Quare apud ami-
cissimum quemque è Nostri memorabat
sæpè, felicem profectò conditionem eo-
rum esse, qui hoc in exilio plus honoris
Deo intrà diei unius spatium deferre que-
ant,

ant, quàm beati Spiritus simul omnes, seculis omnibus in cælo : præstantissimum esse , offerre quotidie supremo Numini victimam talem , cui non minus venerationis debeat, quàm ei ipsi cui offertur: summum quiddam esse , quotidie in se & excipere & gestare bonorum omnium fontem atque originem: nihil ad recreandas cælesti quadam lætitia mentes valere magis , quam eam cogitationem, tribus verbulis posse te terro dæmoni eripere animas eas , quas ipse per dirissimam tyrannidem arctissimis quibusque vinculis impeditas distineat. Hæc verò sic ejus animum incendebant, ut contineri se nequiverit, quin tempus occupans, quo initian-
dus foret, si communem aliorum morem sequeretur, ultrò adierit ad Rectorem Collegii, nihilque respiciens eorum, quæ suggerere tali tempore ac loco humana prudentia ferè solet, candidissimè flagitaverit, uti auctoritatem suam interponeret, perficeretque, ut quamprimum sacris initi-
tetur Ordinibus ; quo beneficio nullum in se proficisci majus posset : id si perfecisset , se verò sacra triginta Deo ejus causâ obla-

obla-

oblaturum, tanquam eximii benefactoris. Perculit initio Rectorem parum usitatae postulationis genus; quoniam tamen perspectum exploratumque prorsus ipsi erat, quâ mente, quoque consilio eò Franciscus ferretur; annuit petitioni, effecitque, ut intrâ perbreve tempus consecraretur Sacerdotio. At Franciscus ut ardentissimè id concupierat, ita continere se nequibat, quin quem lætitiæ sensum intus fovebat, proderet foris. vultus, frons, oculi, jucunditatem eam loquebantur, sermo dissipabat, ita dumtaxat, ut ab amantissimo quoque sui precaretur enixè, magnificaret Dominum secum, seque juvaret in gratiis pro singulari illo munere agendis.

Ut verò nullam non diligentiam curamque attulit, ad sacros excipiendos Ordines, ita nihil prætermisit, quò se ad cælestes primitias Domino Deo per Augustum Sacrificium offerendas compararet: & idem supremus Dominus famuli sui votis benignè obsecundans, tam liquida voluptate tamque suavi, illius tunc mentem opplevit, ut intimo illo ardore erumpente foras, ipse non modò æstuarer, sed etiam

in

inastantes, ætuseosdem illos derivaret, quorum plerique, motus animorum insolitos tunc senserunt. Et permansit donum idem in Francisco, tora deinceps ætate: quoties ad aram faciebat, ingenerabat in eorum mentibus qui aderant, suavissimos quosdam sensus de Deo, deque rebus cælestibus; ipse, tamen si ferè semper suavissime afficiebatur sacrificans, tamen id observabat sedulò, ut rationem aliorum potius habens quàm sui, longior ne esset in sacro faciendo, ne dum sibi indulgeret nimium, molestus esset adstantibus. In id potiùs jam tum incubuit, ut quando animarum causa Sacerdotium depoposcerat, ad animas Deo lucrandas illicò converteretur. Ergò ubi opportunum visum est Superioribus, aggressus est ad rem, & eo quidem successu, inde usque ab initio, ut jam tum intelligere quivis posset, Franciscum ad magna quædam sublimiaque vocari à Deo. Videlicet jam tum mirum in modum industrius fuit, ad pelliciendos in beata retia peccatores, hoc est, alliciendos ad confessionem: ac spiritu

C

Dei

Dei ejus mentem copiosè collustrante, abundabat dolisillis bonis, quibus se Corinthios decepisse Apostolus gloriatur. Verùm, tametsi nihil erat religiosissimo viro in audiendis confessionibus exactius, abhorrebat tamen à meticulosa illa severitate, quæ vel culpam agnoscere sibi videretur, ubi culpa non est; vel si qua est, eam suprâ verum æquumque amplificat: illud contrâ prædicare solitus, *Muscas plures melle modico, quam copioso felle capi.*

§. VIII. *Vita Apostolica in Missionibus.*

VT ad Sacerdotium illud tam ardentè concupitum quibuscunque potuerat modis, comparaverat mentem suam; ita ubi semel decus illud adeptus est, nihil non egit, ut cælesti dignitate sanctè uteretur, tantamque potestatem vel ad suam ipsius perfectionem, vel ad proximi sempiternam salutem converteret. Cerneret eum redundare divino illo musto, cujus vim cum intrâ se continere nequiret, nimirum beatam illius efficacitatē transfundebat in alios, & aptissimè quidem tum ubique pas-
sim